

Apámhoz

Apám,
úgy fájnak az emlékek,
amelyek téged idéznek,
mikor ziháló melled eszeveszett
taktusban vergődött
s lázban, verejtékben gyöngyözött
szenvedő arcod.

Apám,
fülemben még most is tébolyitón csengnek
a vérrel felbuggyant pokoli hörgések.
És mikor az éltető kenyeret izzadtad
a munka emésztő tüzeiben,
hányszor, de hányszor szorult öködbe
bosszúvágótól remegő, gyermeki kezem,
mert fájtak, fájtak gondgyilkolta,
apró életörömeid be nem teljesülései,
fájtak a kicsinyes, álnok mosolyok,
melyek takarták benső sorstragédiád:
fájtak az átviharzott, vészes éjszakák
s mikor kiszívott hüvelyedben
utolsókat dobbant a megkínzott élet,
kísértő lidércek a lelkekre ültek...
S két könnycseppet úgy szerettem volna
megtartani,
csókolni,
csókolni,
a nagyok szeme elé vinni,
mint megrabolt milliók
robotra kárhozott lélettükrét...

Apám,
úgy fájnak az emlékek,
amelyek téged idéznek,
amikor ziháló melled eszeveszett
taktusban vergődött
s lázban, verejtékben gyöngyözött
szenvedő arcod.

THURZÓ LAJOS

(Megjelent: A HÍD 1936 júniusi számában)